

תוספהא

אהובים עליו נים, בעלי התבוננה, התבוננו. מושלים היוצרים בהפעאת ההבטה התקרכבו לדרעת, מי מכם בעלי עיניים בתבוננה, ויזדע בשעה שעולה ברצון של סוד הסודות להוציאו שלשה גוננים כלילים באחר, והם לבן אדם וירק, שלשה גוננים משלבבים באחד זה בנה, מתיחדים זה עם זה. מגיפה מהותה נצבעת ויוצאת מתוכה הגונים הלו.

ובכל הגונים האלה נראים בנה, מראה הוא להסתכל, ציין הבדלה נראה בשעה. כמו שטבה בתוכה, כך נראה בחוץ. שלשת הגונים הללו סובבים את זה, והגון הולך, עולה ו יורדת. היכולות הקשורות בינוין בתוכה.

גונים מקיפים (גוניים) כלולים באחד, מעלים אותה למעלה ביום ומורדים בלילה. נר שדולק מראה בלילה. ביום נסתר האור ומתחבא במאדים ארבעים ושמונה עולמות, שכלם הולכים לתוכה (בשכלה) מלמעלה למטה בתוך שלוש מאות ששים וחמשה איברים גונזה, ומוכסה למטה.

מי שמחפש למצאהotta, ישבר כנפים קליפות נספרות ויפתח שעריהם. מי שזוכה לאות, יראה תוך ידיעה ותבוננה כמו שרוואה אמר הפתל, פרט למצאה הנביא הנאמן העליזן שהיה רואה אותה עין בעין, למעלה במקום שלא ידוע.

מי שלא זוכה, דוחים אותו החוצה. כמה קבוצות בעלי דין מזדמנים ויזאים עליון, ומוציאים אותו שלא יספכל בענג המלך. אויל להם לאומם הרשעים של העולם שלא זוכם להסתכל, כמו שנאמר ולא יבוא לראות בבלע את הקדש וגוי.

אמר רבי יהודה, כייתי מספכל, והרי מתווך הזרחים הללו מספכלות נשמות הצדיקים, כשהנרבכו במקומם הנה. מהותם הזרחים הללו מספכלות נשמות הצדיקים. הם גוננים עולים ונכללים

תוספהא

רחימי עלי, מארי דסכלתנו אסתכלו, הורמוני ידיין בקהלפי דסיכחא, קיריבו למנדע, מאן מנכון מארי דעתינו בסכלתנו, וידע בשעתא דסליק ברעותא דרزا דרزا, לאפקא תלת גונין בחרא כלילן, וAINON, חור וסומק וירוק, תלת גונין בחרא אשטליבאן דא עם דא, מזדוגן (ס"א שודגן) דא עם דא, מגופיה תפאה אצטבע, ונפקא מגו גונין אלין.

ובכל גונין אלין, אתה חזון בהאי. חייזר איה לאסתכלא, בעינא דבדולח אתחזוי בשעתא. בגונא דבטש בגונה, הקבץ אתחזוי לבר. אלין תלת גונין שחוץ להאי, וגונונא אזלא סלקא ונחתא קסטוריין דקטרא קביעי בגוון (ס"א בניה).

גונין שחוץ (ס"א גוני) כלילן בחרא, סלקין לה לעילא ביממא, ונחתא בליליא. שרגא דקליק אתחזוי בליליא, ביממא אסתפרת נהורה, טמירה במאדן וארביעין ותמניא עלמין, בלחו אזלין לגונה (ס"א בניה) מלעילא למטה, גו תלת מה ושתין וחמש שייפין גנייא ואתחפשיא למטה.

מן דמפשפש לאשכח לה, יתבר גדרפין קליפין טמירים, ויפתח פרעין. מן דזבי למייחם, יחמי גו ידיעה וסכלתנו, במאן דחמי במר פותלא. בר מן משה נבאה מהימנא עלאה, דקהה חממי לייה עינא בעינא, לעילא באמר דלא אתיידע.

מן דלא זבי, דחו לייה לבר, מה חביב טהירין אוזמן לגביה, אוזמן נפקיעליה, ואפיקו לייה דלא יספכל בעונגה דמלפה. ווי לוין לאינון חיבין דעלמא, דלא זבן לאסתכלא, מה דעת אמר, במדבר זו לא יבוא לראות בבלע את הקדש וגוי.

אמר רבי יהודה, מספכל הוינה, והא מגו זהירין אלין, מספכלן נשמה חזון דצדיקא, עד אתקדקו בהאי

אותה עין בעין, למעלה במקום שלא ידוע. מי שלא זוכה, דוחים אותו החוצה. כמה קבוצות בעלי דין מזדמנים ויזאים עליון, ומוציאים אותו שלא יספכל בענג המלך. אויל להם לאומם הרשעים של העולם שלא זוכם להסתכל, כמו שנאמר ולא יבוא לראות בבלע את הקדש וגוי.

אמר רבי יהודה, כייתי מספכל, והרי מתווך הזרחים הללו מספכלות נשמות הצדיקים, כשהנרבכו במקומם הנה. מהותם הזרחים הללו מספכלות נשמות הצדיקים. הם גוננים עולים ונכללים

כאחד. אשרי מי שיזודע להכליל וליחס את כלם כאחד, לתקן הכל במקומם שצורך למעלה למעלה, ואו נשמר האדם בעולם זהה ובועלם הבא. (ע"ב חוספה תא)
פחה רבי יוסי ואמר, (תהלים צט) ועוז מלך משפט אהב אתה כוננת מישרים וגוו. ועוז מלך משפט אהב - זה הקדוש ברוך הוא. ועוז מלך - פקר שפטזק הקדוש ברוך הוא איןו אלא במשפט, שהרי במשפט עומדת הארץ, כמו שנאמר (משלי כט) מלך במשפט יעמיד ארץ.

ובשום כך, ועוז מלך משפט אהב, ולא (מהחזה) נתקנת נסחת ישראל אלא במשפט, מושום שםשם נזונית, וכל הברכות שנוטلت, היא נוטלת שם, וכך נזונית, היא האבה של הגדר המשפט. אהה כוננת מישרים - סוד של שני הקרים למטה, שהם תקון ויישוב העולם, והרי נתבאר.

רבי חזקה פתח ואמר, (תהלים קי) הלויה הלו עבדי ה' הלו את שם השם ה'. בפסוק זה יש להתחזנו בו. בין שאמר הלויה, או זו מה הלו עבדי ה', ואמר כך הלו את שם ה'? אלא כך שגינו, מי שמשבח את الآخر הבהיר, ציריך לשבחו לפניו כבודו, ולפי כבודו כך ציריך שבחו. ושנינו, מי שמשבח את الآخر בשבח שאין בו - היא מגלה [גלו ומסבב] את גנותו, ורוצחה לגלותו אותו. ועל זה מי שענושה הפסד על בן אדם, ציריך מפני כבודו ולא יותר, שמתוך שבחו בא לגנותו, ובכל שבח ציריך לפי כבודו.

אתר, מגו זהירין אלין מסתכלין נשמהthon דעתיקニア. אינון גונין, סליקין ואתכלילין בחרא. ובאה אהיו מאן דידע לאכללא ולייחדא כלחו בחרא, לאתקנא כלא באמר דאצטריך לעילא לעילא, וכדין אתנтир בר נש בhai עלמא, ובעלמא דאמתי. (ע"ב חוספה תא):

פתח רבי יוסי ואמר, (תהלים צט) רעוז מלך משפט אהב אתה כוננת מישרים וגוו. ועוז מלך משפט אהב, דא קדשא בריך הוא. ועוז מלך, תקפא דאתקיף קדשא בריך הוא, לאו איהו אלא במשפט, דהא במשפט אתקאים ארעה. כמה דאת אה, (משל כי ט) מלך במשפט יעמיד ארץ.

ובגין כך, ועוז מלך משפט אהב, ולא (אתקוף) אתקנת נסחת ישראל אלא במשפט, בגין דמתמן אתונת, וכל ברכאנ דנטלא, מתמן נטלא. ובגין כך ועוז מלך משפט אהב, כל תאבו, וכל רחימוי דיליה לך ביל משפט. אהה כוננת מישרים, רזא דתרין כרובים לתטא, דאיינן תקינה ויישובא דעלמא, וזה את אמר.

רבי יצחק חזקה פתח ואמר, (תהלים קלה) הלויה הלו עבדי ה' הלו את שם ה', האי קרא אית לאסטכלא ביה, בין דאמր הלויה, אמי הלו עבדי ה', ולבתר הלו את שם ה'. אלא הבי תנין, מאן דמשבח (להרא) לאחרא, אצטריך לשבחא ליה בפום יקירה, וכפום יקירה הבי אצטריך שבחייה, ובגין מאן דמשבח לאחרא, בשבחא דלית ביה, הוא גלי (גולותא וסבב) גנותיה, וצבי לגלאה ליה. ועל דא, מאן דעביד הטעדא על בר נש, אצטריך בפום יקירה, ולא יתר. דמגון שבחייהathy לגנותיה, ובכלא שבחא אצטריך בפום יקירה.